

haft de to Tanker, som det ærede Medlem Hr. Rode nævnte. For det første, at man kunde faa et betydeligt Tilskud fra de storkøbenhavnske Kommuner. Jeg finder, at det var en overmaade rimelig Ting, om disse Kommuner gav et væsentligt Tilskud til Driften af det kongelige Teater, da det ikke kan nægtes, at selv om Teatret har Betydning for det hele Land, er Betydningen alligevel størst for København og Storkøbenhavns Kommuner. Og endelig kunde det tænkes, at Radioen kunde tages i Anvendelse ogsaa her. Paa to Maader. For det første paa den Maade, at Radioen kunde hjælpe til, at det kongelige Teater kom mere i Forbindelse med det hele Folk eller det hele Folk mere i Forbindelse med det kongelige Teater, at man Landet over kunde faa Følelsen af, at man virkelig fik noget for de Penge, der gives i Tilskud til Teatret. Det er et Maal, som ikke er naaet endnu, det ved jeg godt; den tekniske Side af Sagen er vist ikke i Orden endnu, idet Udsendelserne i Regelen ikke har været i den Grad tilfredsstillende, at man kunde tale om en Kunstnydelse ude i Provinsen gennem Radioen. Men det er dog maaske et Maal, der kunde naas, og kunde man naa det, saa Folk Landet over kunde sidde og høre Operaen i det kongelige Teater og høre den paa en saadan Maade, at man virkelig havde Udbytte deraf, saa var det muligt, at man Landet over kunde finde, at der alligevel var Rimelighed i at ofre noget for at kunne have denne Nydelse. Men dernæst mener jeg, at man ogsaa ad den Vej kunde formindske Pengetilskuddet til det kongelige Teater. Ikke just paa den Maade, at man skulde tage de Penge, der kommer ind for Radioen og lægge dem i Teatrets Kasse for at camouflere Underskuddet, men man kunde sige, at det kongelige Teater har her en Vare at byde Radioraadet, der skal sørge for kunstnerisk Udsendelsesstof til Lytterne, en Vare, der er saa god, som man overhovedet har den her i Landet, og det er da rimeligt, at Radiofonien henvender sig til dette udmærkede Salgssted for denne Vare og køber den og ogsaa betaler for den et Beløb, der nogenlunde svarer til, hvad det koster at fremstille den. Det er ikke umuligt, at der ad den Vej, paa disse to Maader, kunde bringes nogen Forbedring af Forholdene.

Men dermed er jo Sagen ikke klar. Der er meget andet at berøre, naar det kongelige Teaters Forhold i det hele taget skal drøftes, og der er berørt saa mange Ting her, at jeg ikke kan tænke paa at gaa ind paa dem alle sammen; jeg maa nøjes med nogle enkelte.

Der er nu for det første Teatrets Ledelse. Der har været ret almindelig Enighed blandt de ærede Talere, med Undtagelse af den sidste, det ærede Medlem Hr. Sundbo, om, at der er en daarlig Ledelse. Det ærede Medlem Hr. Rode siger dog, at det ikke er Skuespillerne, der staaar tilbage, og det mener jeg heller ikke; de staaar saa højt, saa vi maaske aldrig har haft Standarden højere her i Landet, end vi har den nu; men det er Repertoiret og Ledelsen, der ikke anses for tilfredsstillende. Det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen siger, at Direktør Norrie staaar ikke med Palmer i Hænderne. Nej, det gør han ikke; men jeg gad for øvrigt se den Tid, da en Direktør for det kongelige Teater kommer til at staa med Palmerne i Hænderne. Det tror jeg aldrig nogen Sinde er sket, og det kommer heller ikke til at ske, hvem der saa end bliver Leder af Teatret. Men derfor kan det jo godt være, at der kunde indføres Forbedringer, og at der kunde komme en bedre Ledelse af det kongelige Teater, rent kunstnerisk set. Om det var klart ved, at man fik ansat en ny Sceneinstruktør, Dr. Rostrup, som det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen nævnte, det ved jeg ikke; jeg har ikke saa stort Kendskab til Dr. Rostrup, at jeg tør sige, at han var den Mand, der kunde gøre det, at naar man ansatte ham som Instruktør, vilde det hele komme i Orden. Imidlertid tror jeg jo nok, at det vilde have stor Værdi, om man kunde finde en udmærket kunstnerisk Leder til det kongelige Teater. Om han saa samtidig skulde være Instruktør, er et andet Spørgsmaal; det er jeg ikke vis paa; jeg vilde synes, at det dog var lige saa naturligt, at han tillige var Direktør, som at han var Instruktør. Men i det hele tager mener jeg nok, at man skulde se sig om, om der kunde findes en saadan Mand, i hvis Hænder man trygt kunde betro Ledelsen, saaledes at der kunde blive nogenlunde Enighed om, at Teatret herefter røgtede sin Opgave som Nationalteater paa tilfredsstillende Maade. Ikke at der kunde blive fuld Enighed derom, for det bliver der efter min Mening aldrig; der vil altid være en Del at udsætte paa Ledelsen af det kongelige Teater; der vil altid blive udsat meget mere, end der med Rimelighed kan udsættes, men der vil ogsaa altid være en hel Del, som man med Rimelighed kan udsætte.

Spørgsmaalet er saa, hvorledes man skal bære sig ad med at rette paa det og bringe det i bedre Orden. Efter min Mening skal det i alt Fald ikke være saaledes, at Ministeren eller Ministeriet skal være Direktør for Teatret og lede det og tage sig af Enkelt-